

Sygn. akt VI Ka 117/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Tomasz Skowron

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze M. R.

po rozpoznaniu w dniach: 12 maja 2017 r., 7 lipca 2017 r., 26 września 2017 r., 27 października 2017 r.

sprawy **A. K. (1)** ur. (...) w J.

s. E., B. z domu C.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 1765/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. (1);

II. zasądza od oskarżonego A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 420 zł.

Sygn. akt VI Ka 117/17

UZASADNIENIE

A. K. (1) oskarżony został o to że:

od dnia 17 października 2002 roku do 12.11.2002 r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem doprowadzili Towarzystwo (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowań z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w kwocie rzeczywistej 15.345,19 zł. oraz z tytułu odpowiedzialności ubezpieczenia (...) (...) w kwocie 11.458,39 zł. za pomocą wprowadzenia w błąd iż uszkodzenia pojazdów marki A. (...) nr rej.(...) kierowanym przez A. K. (1) oraz (...) nr rej.(...) kierowanym przez R. D. a którego właścicielem był A. B. powstały na skutek ich kolizji w dniu 17 października 2002 roku na trasie K. – K. w sytuacji gdzie uszkodzenia te powstały w innych okolicznościach

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 12 stycznia 2017 r. w sprawie II K 1765/15

I.oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym że przyjął iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z R. D. tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 70 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 20 złotych;

II.na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art.70 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu A. K. (1) na okres 2 lat próby;

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 4.000 złotych;

IV.na mocy art. 627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 2 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierzył mu 400 złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego A. K. (1) zarzucając:

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu że A. K. (1) rzekomo jest znajomym R. D., że umówił się z R. D. iż przy użyciu samochodu A. (...) i H. (...) wyłudzą odszkodowanie zgłaszając fikcyjne zdarzenie komunikacyjne z udziałem ww. samochodów podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na pociągnięcie takich ustaleń;

2.naruszenie przepisu postępowania – art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dającej się usunąć wątpliwości polegającej na przyjęciu iż uszkodzenia pojazdu A. K. (1) nie powstały w okolicznościach podawanych przez niego w zgłoszeniu szkody w sytuacji w której w sposób niebudzący wątpliwości ustalić się tego nie dało;

3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 4, art. 7 polegające na jednostronnej, wybiórczej i dowolnej ocenie dowodów, przyjęciu i interpretacji okoliczności zdarzenia wyłącznie na niekorzyść oskarżonego i pominięciu okoliczności świadczących na jego korzyść;

4. naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o powołanie innego biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków mimo że opinia biegłego K. dotknięta była błędnymi założeniami.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika że wydając wyrok skazujący w niniejszej sprawie wobec oskarżonego A. K. (1) Sąd I instancji oparł się na opiniach biegłych sądowych P. K. (1) i M. K. (1), zeznaniach pracowników Towarzystwa (...) S.A. J. K. i R. K. oraz dowodach z dokumentów m.in. kserokopii notatki służbowej rzeczoznawcy – specjalisty z zakresu badań technicznych A. J.. Sąd Okręgowy podziela tą ocenę materiału dowodowego konstatując, iż nie zmieniają jej odczytane na rozprawie odwoławczej złożone w charakterze podejrzanego wyjaśnienia R. D. - współoskarżonego, a od czasu prawomocnego skazania w sprawie II K 20/16 - świadka w niniejszej sprawie.

Zarzucając Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. skarżący zobowiązany był wykazać na czym polegało naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów czy też zasady obiektywizmu. Przypomnieć należy, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1.jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem

dochodzenia prawdy; 2.stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3.jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (w. SN z 9.11.1990 r., WRN 149/90 OSNKW 7-9/1991,poz.41). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji przekonywująco wskazał powody dla których dał wiarę wyżej wymienionym dowodom z opinii biegłych, z zeznań świadków i z dokumentów, odmówił zaś wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego (str. 2 – 3 uzasadnienia, k. 463 odwrot – 464 akt). Na sprawstwo i winę oskarżonego A. K. wskazują przede wszystkim dowody z opinii biegłych M. K. i P. K.. Faktem jest iż sprawa niniejsza dotyczy wydarzenia z 2002 r. i pisemne opinie biegłych - wydane w szerszym zakresie na potrzeby postępowań karnych dotyczących szeregu wyludzeń odszkodowań w latach od 1999 r. do 2004 r. – sporządzone zostały odpowiednio w 2005 r. i 2007 r. Obydwaj biegli szczegółowo i precyzyjnie wskazują jednak że uszkodzenia samochodów A. oraz H. którymi mieli kierować A. K. (1) i R. D. w dniu 17.10.2002 r. nie mogły powstać w trakcie rzekomej, opisywanych przez nich kolizji (k. 122 – k.123, k.185 -189). Wywody i wnioski zawarte w tych opiniach biegłych zdaniem Sądu Okręgowego są przekonywujące. Podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji nie opierał się jedynie na kserokopiach opinii pisemnych z 2005 r. i 2007 r. ale przeprowadził dowód z ustnej opinii uzupełniającej biegłego P. K. (1) na rozprawie w dniu 12.01.2017 r. Biegły ten w całości podtrzymał swoją wcześniejszą opinię jednoznacznie stwierdzając w konkluzji że „uszkodzenia obu pojazdów absolutnie ze sobą nie korelują” (k.459 odwrot). Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący obrońca nie przedstawił przekonywujących argumentów podważających wiarygodność tych opinii. Domagając się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego skarżący wskazywał że biegły P. K. „dokonywał swoich ustaleń wyłącznie w oparciu o dokumentację fotograficzną samochodów zgromadzoną w aktach szkodowych, nie dokonywał ich osobistych oględzin..”. Nie jest to okoliczność która w oparciu o art. 201 k.k. przemawiałaby za koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Oczywistym jest że wydając opinię w 2007 r. o zdarzeniu z 2002 r. biegły opierał się na danych, w tym dokumentacji fotograficznej z akt szkodowych, oględziny pojazdów po 5 latach były z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością bądź niemożliwe do wykonania bądź też nieprzydatne ze względu na naprawę uszkodzeń. Nie oznacza to jednak że opinia biegłego P. K. jest niewiarygodna. Jedynie na marginesie wskazać należy że inny biegły, gdyby nawet został powołany w 2017 r. nie tylko nie mógłby opierać się na osobistych oględzinach pojazdów ale nawet na aktach szkodowych których nie udało się już uzyskać od ubezpieczyciela, bazowałby więc wyłącznie na aktach niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy podjął próbę uzupełnienia materiału dowodowego w postępowaniu odwoławczym o akta szkodowe i przesłuchanie w charakterze świadka R. D.. Z odpowiedzi Towarzystwa (...) S.A. wynika że akta szkodowe dotyczące szkód wypłaconych w niniejszej sprawie nie zostały odnalezione (k.493). Świadek R. D. przebywa poza granicami kraju, w Wielkiej Brytanii, próby wezwania go na znany sądowi adres i przesłuchania na rozprawie odwoławczej okazały się nieskuteczne (k.499, k.501 – 502, k.507). Z odczytanych jego wyjaśnień z akt II K 20/16 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze wynika że nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 6 – 7 akt II K 20/16), następnie złożył jednak pisemne oświadczenia potwierdzające udział w oszustwie będącym przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie (k.10 – 11, k.13 – 14 akt II K 20/16 , k. 505 odwrot i k. 611 odwrot). W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności nie oznaczają że istnieją wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego A. K. (1) i że powinien znaleźć zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. Bezsporne jest, że za dokonanie tego oszustwa R. D. został prawomocnie skazany w sprawie II K 20/16 (k. 456). Kwestionowana przez skarżącego okoliczność że R. D. i A. K. (1) znali się przed 17.10.2002 r. wynika z całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie ocenianego przez pryzmat zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego z art. 7 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, zważywszy ponadto że kwalifikacja prawna czynu oskarżonego nie budzi wątpliwości a wymierzone mu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i kara grzywny oraz orzeczony środek karny nie są rażąco surowe i nie odbiegają od kar i środka karnego wymierzonych R. D., Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. (1).

Na podstawie art.627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze 420 zł (400 zł opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).

Tomasz Skowron Andrzej Tekieli Klara Łukaszewska